

Zofia „Sofim” Mikuła

wywiad na wysokich obcasach

nie mam koncepcji na życie
nie mówiąc o miłości.
z porządnych kobiet jestem
mężczyźni...
rozwijają prędkość jak sportowe auta.

wszyscy zwykle mijali mnie.
kiedyś jeden przystanął
(na pasach bezpieczeństwa).
nie potrafi się oprzeć
chwycił za...
wręcz naciskał.

nie wysiadł z codziennych obiadów.
liczył szybko i dreszczce.

porządne kobiety nie mówią o tym.

pstryk szyk

amélie wciąż reaguje wysypką na miłość
wrzeszczał że dziwki.
prawem sakramentu brał ją po wielokroć.
po bożemu rodził się dźwięk tłuczonego
szkła.
po bożemu pęczniał siny kułak na twarzy
a w oczach rósł strach na dwa metry w głąb.

niekiedy jeszcze powraca brzemię Alafufu
cicho kładzie się na szyi.
amélie już bez obawy chwytą boży naszyjnik
paciorek po paciorku rozbraja w winie *côte*,
diamenty rozsypane na podłodze
nie boją się nagości stóp.

wynosząc śmieci
zakłada szpilki z *moulin rouge*.

niedaleko bajek filozofów

*Życie jest interesujące
i zabawne pod warunkiem
że nie próbuje się być szczęśliwym*
Leszek Kołakowski

chcesz pouczać bajkami filozofów, mój świat
nie będzie interesujący i zabawny ponad
wszystko
próbuję być szczęśliwa, nie protestuję
gdy pospiesznie zdejmujesz całą.
tak jak wtedy w tańcu.

guziki wysuwały się z pętelek leciały jak
domino
mała czarna odstąpiła biodra i szybko zbiegła
z parkietu, dopinałaś jeden po drugim, wolno,
dokładnie.
tam i teraz.

stoisz w drzwiach, żaden z filozofów
nie powie ci jak bardzo nie lubię być niczyja.
oboje niedowierzamy, tak łatwo
rozerwać mnie na dwadzieścia cztery pętelki.

z poziomu ulic

tej nocy ktoś zatrzymał tramwaje
ktoś inny dziewczynę w ramionach.
miasto puściło się w fontannę sztucznych
ogni rozświetlając brzegi wisły i stadiony.
uwodziło festynem rzekę.

to była zwyczajna noc
nawet przejście środkiem skrzyżowania nie
zmieniło nic.
stojąc u stóp pałacu łatwo wierzymy w blask
wielkich okien
lecz nie domkniemy uporczywych myśli
bez złotych iskier *czarnego konia*.

z poziomu ulic można tylko odjechać
autobusem
en dwadzieścia pięć w kierunku między.
między nami nic nie było.

nie mam tytułu do tego wiersza

*jeśli masz zdolność kochania
kochaj przede wszystkim siebie –*
Charles Bukowski, *Miłość to piekielny pies*

kiedy czytam twoje listy podpinam włosy,
zawsze
wyjmowałeś z nich spinę i patrzyłeś jak
opadają na plecy.
kto dziś pisze listy? kto je związuje
kokardami?

coraz większa odporność na alkohol nie
pozwała zgubić
wszystkich rozwiązanych wstążek, mówiłeś
że to nie miłość
że piszesz te sentymentalne bzdury by
ćwiczyć biegiłość wypowiedzi
a potem całowałaś kartkę i wkładałaś list do
koperty.

czuję wilgoć twoich warg, brandy rozgrzewa.
kieliszek mieści się w dłoni dokładnie tak jak
twoje jądra.
mężczyzna to prosty mechanizm, znowu
czytałam bukowskiego
ile jego kurew mógłbyś przysposobić tęskniąc
za uczciwą kobietą.

dłaczego wyjmujesz spinę z moich włosów?

z Alafufu znamy się od dziecka

dziecka jest we mnie coraz więcej, znowu
siedzimy z wandzią w oknie na półpiętrze.
budujemy domy z pudełek po makaronie
szyjemy ubranka dla lalek i wychylały się.
wychylały się na podwórko na ogród
sąsiadów
na okno adama – tego od ołowianej armii.

metalowa siatka wyłapuje nas.
Alafufu skrył się w bramie.

tamtego dnia stał obok słupa
kiedy leonka leciała przez dwa piętra za
matką.

mgła nigdy nie będzie zielona

znowu stawiasz przede mną wyrwane
drzewo.
uparcie przekonujesz że to moje ulubione
barwy.

korzenie zraszane stukrotną wodą
nie odnajdą zapachu ziemi w której wzrastały.

tłumaczysz że jest srebrna jak wesele
że kąpały się w niej nasze dzieci.
chciałbyś by miała moc uzdrawiania.
gdyby była zielonym mlekiem...

drzewo to drzewo, nie umiera jesienią
nie rodzi się wiosną. żyje.

nigdy nie wierzyłeś w kolory.
a wiesz nie lubię mleka
chyba że jest zielone jak moje drzewo.

z uśmiechem w oczach bez jednej łzy

siostrze Leonce

nie planowałyśmy tego obscurnego pokoju
z umierającymi matkami na łózkach.
niby przypadkiem weszłaś w to miejsce.
tam na *małych antylach* każdy miał swój ba-
sen
wyciągi i leżak z widokiem na ocean okna.

zatrzymałaś się o krok od połączenia ze stefanem.
stojąc obok jak zwykle palił fajkę
choć jego miejsce spoczynku odwiedzałyśmy
tysiąckrotnie.

karmiłam cię pomidorową.
wczoraj po dwóch łyżkach patrzyłaś na palmy
dzisiaj zjadłaś pełen talerz.
po chwili z uśmiechem częstowałaś
wszystkich herbatą.
elokwentna i błyskotliwa jak nigdy dotąd
przekomarzałaś się z nami.

już wiedziałaś.
przyjdzie czas że znów będziemy razem
słodzić niebieskie filizanki

